

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE
HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE, ATHENS

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΒΗΧΟΣ κατά Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 34692/08)

Απόφαση

Στρασβούργο, 10 Φεβρουαρίου 2011

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44§2 της Σύμβασης Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση Βήχος κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση:

Nina Vajic, *Πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyeu,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *Δικαστές,*

Και Soren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 18 Ιανουαρίου 2011,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 34692/08) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κος Παναγιώτης Βήχος, (« ο προσφεύγων»), προσέφυγε στο Δικαστήριο, στις 4 Ιουλίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από την Μη Κυβερνητική Οργάνωση *Greek Helsinki Monitor* που εδρεύει στα Γλυκά Νερά. Η Ελληνική Κυβέρνηση («Η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους της, τον κ. Κ. Γεωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Ο προσφεύγων επικαλείται συγκεκριμένα υπέρβαση της «εύλογης προθεσμίας» που καθιερώνεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης καθώς και παραβίαση του άρθρου 13.
4. Στις 3 Φεβρουαρίου 2010, ο Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει τις αιτιάσεις σχετικά με τα άρθρα 6 §1 (εύλογη προθεσμία) και 13 στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της

Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1944 και κατοικεί στην Αθήνα.
6. Ο προσφεύγων είναι επαγγελματίας μουσικός, καθηγητής μουσικής και συνδικαλιστής. Είναι επίσης μέλος του επαναστατικού εργατικού κόμματος-τροτσκιστές και συνεισφέρει στην διμηνιαία εφημερίδα του κόμματος «Νέα Προοπτική».
7. Στις 21 Φεβρουαρίου 2003, τρεις αξιωματικοί της αστυνομίας έκαναν έρευνα στο σπίτι του στην Αθήνα. Δήλωσαν ότι ενεργούσαν στα πλαίσια προκαταρκτικής εξέτασης, μετά από έγκληση που κατέθεσε μια δικηγόρος της Κρήτης, της οποίας το όνομα και τα στοιχεία βρισκόντουσαν σε μια πορνογραφική ιστοσελίδα (site) στο ίντερνετ, και αναφερόταν ότι αναζητούσε σεξουαλικούς συντρόφους. Οι αστυνομικοί κατασχέσανε τον σκληρό δίσκο του υπολογιστή του προσφεύγοντα και του ζήτησαν να υπογράψει το πρακτικό κατάσχεσης. Από το έγγραφο αυτό προέκυπτε ότι η έρευνα αφορούσε τα αδικήματα της πλαστογραφίας και συκοφαντικής δυσφήμισης.
8. Ο προσφεύγων κλήθηκε την ίδια μέρα στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών για να δώσει κατάθεση. Κατά τον προσφεύγοντα, οι ερωτήσεις που του τέθηκαν αφορούσαν την υποτιθέμενη θέση στην πορνογραφική ιστοσελίδα του ονόματος της δικηγόρου, αλλά επίσης την εμπλοκή του στην διαχείριση της ιστοσελίδας αυτής, που αφορούσε επίσης την παιδική πορνογραφία-παιδεραστεία. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι αναζητούσε πληροφορίες σε τέτοιες ιστοσελίδες για να μπορέσει να τις καταγγείλει. Παραπονέθηκε ότι επρόκειτο για μια απόπειρα της αστυνομίας να πλήξει την αξιοπιστία του λόγω μιας δίκης σε εξέλιξη σχετικά με εμπόριο λευκής σαρκός στην Σαντορίνη το οποίο είχε καταγγείλει στις 5 Σεπτεμβρίου 1998 και που ενέπλεκε μέλη της αστυνομίας του νησιού.
9. Στις 23 Φεβρουαρίου 2003, μια εφημερίδα, η «Espresso», δημοσίευσε άρθρο που παρουσίαζε τον προσφεύγοντα ως ύποπτο συμμετοχής σε πορνογραφικό δίκτυο στο ίντερνετ και ανέφερε την αστυνομία ως πηγή των πληροφοριών αυτών. Το άρθρο είχε τίτλο «Ένα

δίκτυο οργανώνει όργια-σύλληψη γνωστού μουσικού που φωνάζει την αθωότητά του». Ανέφερε ότι το δίκτυο αυτό είχε καταγγελθεί από μια νέα δικηγόρο της Κρήτης, οι πληροφορίες της οποίας οδήγησαν την αστυνομία στους διοργανωτές των «πάρτυ» αυτών. Προσέθετε ότι η αστυνομία ενέπλεκε τον γνωστό μουσικό Παναγιώτη ΒΗΧΟ, ο οποίος υποστήριζε ότι επρόκειτο για συνωμοσία εναντίον του λόγω της συμμετοχής του σε κίνημα της αριστεράς. Το άρθρο ανέφερε ότι αστυνομικοί εξειδικευμένοι στο ηλεκτρονικό έγκλημα είχαν παρακολουθήσει επί μήνες τις αγγελίες που δημοσιευόντουσαν στο ίντερνετ για να εντοπίσουν τους δράστες τους.

10. Συγκεκριμένα, το χωρίο που αφορούσε τον προσφεύγοντα ανέφερε τα εξής :

«Στην συνέχεια, οι άντρες της Ασφάλειας εντόπισαν τον άντρα και (...), στις 11.00 το πρωί πήγαν σπίτι του. Μια ομάδα της αστυνομίας ερεύνησε το διαμέρισμα του Παναγιώτη Βήχου, παρουσία του Εισαγγελέα. Οι αστυνομικοί ερεύνησαν τον υπολογιστή, τα βιβλία και CD του γνωστού μουσικού και υπεύθυνου της ιστοσελίδας «αντι-πληροφόρηση» για να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία. Ο κος Βήχος οδηγήθηκε στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών. Αφού κατέθεσε για πολλές ώρες και απάντησε στις ερωτήσεις των αστυνομικών, αφέθηκε ελεύθερος, χωρίς να διευκρινιστεί αν ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του. Σύμφωνα με τις αστυνομικές πηγές, ο φάκελος διαβιβάστηκε στον αρμόδιο εισαγγελέα, που θα μπορούσε να κινήσει την διαδικασία κατά των εμπλεκόμενων ατόμων».

11. Στις 6 Μαΐου 2003, η αστυνομική έρευνα για πλαστογραφία και συκοφαντική δυσφήμιση έκλεισε και η δικογραφία στάλθηκε στην Εισαγγελία Αθηνών. Η αστυνομία ανέφερε ότι είχε εντωμεταξύ ανακρίνει και πάλι την εγκαλούσα, η οποία δήλωσε ότι, μετά την έγκλησή της, ο πρώην σύντροφός της τής αποκάλυψε ότι η καινούργια του φίλη ήταν αυτή που έβαλε το όνομά της στην πορνογραφική ιστοσελίδα. Ο υπολογιστής της γυναίκας και ο σκληρός δίσκος του προσφεύγοντα στάλθηκαν σε εργαστήριο της αστυνομίας για εξέταση.

12. Στις 16 Φεβρουαρίου 2004, η Εισαγγελία Αθηνών αποφάσισε να διαβιβάσει την υπόθεση στην Εισαγγελία Ηρακλείου στην Κρήτη, αφού ο κύριος ύποπτος της υπόθεσης αυτής –η φίλη του πρώην συντρόφου της δικηγόρου- κατοικούσε στην Κρήτη. Η τελευταία παραπέμφθηκε να δικαστεί στο Ποινικό Εφετείο Κακουρηγμάτων Ηρακλείου στις 28 Ιουνίου 2007.

13. Εντωμεταξύ, ο σκληρός δίσκος του προσφεύγοντα ερευνήθηκε από την αστυνομία του Ηρακλείου η οποία και συνέταξε σχετική αναφορά στις

21 Δεκεμβρίου 2006. Η αναφορά αυτή διαβιβάστηκε, στις 12 Μαρτίου 2007, στην Εισαγγελία Ηρακλείου, στην συνέχεια στις 23 Μαρτίου 2007 στην Εισαγγελία Αθηνών, τόπο κατοικίας του προσφεύγοντα. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, ο σκληρός δίσκος είχε ήδη ερευνηθεί από την αστυνομία, παρά την άρνηση του Εισαγγελέα να άρει το απόρρητο επικοινωνίας με την αιτιολογία ότι η πράξη που καταλογιζόταν στον προσφεύγοντα δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του νόμου που προέβλεπε τέτοια άρση.

14. Στις 17 Απριλίου 2007, η Εισαγγελία Αθηνών άνοιξε νέα δικογραφία. Απήγγειλε κατά του προσφεύγοντα κατηγορία ότι διευκόλυνε την ακολασία άλλων, την παιδεραστική πορνογραφία και την μαστροπεία. Στις 17 Αυγούστου 2007, η δικογραφία διαχωρίστηκε λόγω του κινδύνου παραγραφής του αδικήματος διευκόλυνσης της ακολασίας άλλων. Η δικογραφία αυτή στάλθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2007, για προανάκριση, στην Διεύθυνση Καταστολής Ηλεκτρονικού Εγκλήματος, Αρχαιοκαπηλίας και Ηθών. Η δικογραφία ανατέθηκε σε Εισαγγελέα στις 25 Οκτωβρίου 2007.

15. Στις 3 Οκτωβρίου 2007, ο προσφεύγων κλήθηκε να παρουσιαστεί στην αστυνομία για να εξεταστεί. Ενημερώθηκε τότε ότι οι κατηγορίες εναντίον του δεν ήταν πλέον η πλαστογραφία και η συκοφαντική δυσφήμιση, αλλά το ότι διευκόλυνε την ακολασία άλλων. Του επιτράπηκε να κάνει αντίγραφο της δικογραφίας, και διαβάζοντάς το, αντιλήφθηκε, - κατά τον προσφεύγοντα για πρώτη φορά-, ότι είχε ανοίξει εναντίον του ανάκριση για παιδεραστική πορνογραφία και μαστροπεία. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο προσφεύγων ήταν ύποπτος για το ότι, μεταξύ 17 Ιουλίου και 25 Νοεμβρίου 2002, υπήρξε διαχειριστής ιστοσελίδων με πορνογραφικό παιδεραστικό περιεχόμενο. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι κανένα έγγραφο της δικογραφίας δεν ανέφερε τα αποδεικτικά στοιχεία πάνω στα οποία στηριζόταν οι κατηγορίες, εκτός από τις ώρες στις οποίες συνδεόταν στο ίντερνετ.

16. Ο προσφεύγων παραπέμφθηκε να δικαστεί στο Πλημμελειοδικείο Αθηνών με την κατηγορία ότι είχε διευκολύνει την ακολασία άλλων με σκοπό τον προσωπικό πλουτισμό. Με απόφαση της 7^{ης} Ιανουαρίου 2008 (που καθαρογράφηκε στις 28 Νοεμβρίου 2008), αθωώθηκε με πρόταση του Εισαγγελέα που υποστήριξε ότι «η δικογραφία ήταν ελλιπής και ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι ο κατηγορούμενος είχε διαπράξει επιλήψιμες πράξεις με σκοπό τον πλουτισμό».

17. Η δικογραφία σχετικά με τις κατηγορίες της παιδεραστικής πορνογραφίας και μαστροπείας διαβιβάστηκε στο Πλημμελειοδικείο για ανάκριση και ανατέθηκε σε Εισαγγελέα στις 17 Αυγούστου 2007. Στις 25 Φεβρουαρίου 2010, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών απηύθυνε στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αιτιολογημένη πρόταση αθώωσης του προσφεύγοντα. Στις 22 Απριλίου 2010, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών επέστρεψε την δικογραφία στον Εισαγγελέα ο οποίος, στις 23 Απριλίου 2010, την διαβίβασε στον Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, για να αποφασίσει εκείνος αν υπήρχαν επαρκείς λόγοι για να παραπεμφθεί στο ακροατήριο ο προσφεύγων. Στις 16 Ιουνίου 2010, ο Εισαγγελέας Εφετών διαβίβασε την δικογραφία στον Πρόεδρο Εφετών αναφέροντας ότι υπήρχαν επαρκείς αποδείξεις σχετικά με την πορνογραφία ανηλίκων για να παραπεμφθεί ο προσφεύγων σε δίκη. Στις 24 Ιουνίου 2010, ο Πρόεδρος επέστρεψε την δικογραφία στον Εισαγγελέα δίνοντας την έγκρισή του για παραπομπή του προσφεύγοντα ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών.

18. Στις 24 Αυγούστου 2010, ο Εισαγγελέας Εφετών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη για πορνογραφία ανηλίκων. Η δικάσιμος ενώπιον του Εφετείου Κακουρηγημάτων ορίστηκε στις 16 Φεβρουαρίου 2011.

19. Στις 22 Οκτωβρίου 2010, το Δικαστικό Συμβούλιο αποφάσισε να μην διώξει ποινικά τον προσφεύγοντα για την κατηγορία της μαστροπείας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια των δύο εναντίον του ποινικών διαδικασιών, αυτής που αφορούσε την κατηγορία ότι διευκόλυνε την ακολασία και αυτής σχετικά με την παιδεραστική πορνογραφία και την μαστροπεία, παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

21. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή.

22. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι αφού εξετάστηκε στις 21 Φεβρουαρίου 2003 μετά από μια κατ' οίκον έρευνα, αθωώθηκε στην πρώτη δίκη στις 7 Ιανουαρίου 2008 από το Πλημμελειοδικείο, ενώ η άλλη δίκη εξακολουθεί να εκκρεμεί.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει επομένως να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια των δύο διαδικασιών δεν είναι υπερβολική. Η διαδικασία σχετικά με την κατηγορία ότι διευκόλυνε την ακολασία άλλων άρχισε στις 17 Απριλίου 2007 και ολοκληρώθηκε σε διάστημα πέντε μηνών, δηλαδή από τις 18 Αυγούστου 2007 ως τις 7 Ιανουαρίου 2008, ημερομηνία της απόφασης του Πλημμελειοδικείου. Η διαδικασία σχετικά με την κατηγορία παιδεραστικής πορνογραφίας και μαστροπείας άρχισε στις 17 Απριλίου 2007 και εξακολουθεί να εκκρεμεί εν μέρει ενώπιον του Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Ωστόσο, ένα τέτοιο χρονικό διάστημα δεν είναι μη εύλογο σε μια υπόθεση που αφορά την διάπραξη εγκλημάτων κατά των ανηλίκων.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται συχνά ανάλογα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, συγκεκριμένα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 25444/94, §67, CEDH 1999-II).

26. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 21 Φεβρουαρίου 2003, τρεις αξιωματικοί της Αστυνομίας έκαναν έρευνα στο σπίτι του προσφεύγοντα στην Αθήνα. Δήλωσαν ότι ενεργούσαν στα πλαίσια προκαταρκτικής εξέτασης, μετά από έγκληση που κατέθεσε μια δικηγόρος. Η έρευνα αφορούσε τα αδικήματα της πλαστογραφίας και της συκοφαντικής δυσφήμισης. Ο προσφεύγων, την ίδια μέρα, κλήθηκε στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών για να καταθέσει. Ο σκληρός δίσκος του προσφεύγοντα εξετάστηκε και συντάχθηκε σχετική αναφορά της

Αστυνομίας Ηρακλείου με ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 2006. Η αναφορά αυτή διαβιβάστηκε στις 12 Μαρτίου 2007, στην Εισαγγελία Ηρακλείου και στην συνέχεια, στις 23 Μαρτίου 2007, στην Εισαγγελία Αθηνών, τόπο κατοικίας του προσφεύγοντα.

27. Φαίνεται ότι μετά την εξέταση του σκληρού δίσκου του προσφεύγοντα, στις 17 Απριλίου 2007, η Εισαγγελία Αθηνών άνοιξε νέα δικογραφία και απήγγειλε κατηγορία κατά του προσφεύγοντα, αφενός επειδή διευκόλυνε την ακολασία άλλων και αφετέρου για παιδεραστική πορνογραφία και μαστροπεία.

28. Εάν η κατηγορία πράγματι απαγγέλθηκε στις 17 Απριλίου 2007, όπως υποστηρίζει η Κυβέρνηση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σε ποινικά θέματα, η υπό κρίση περίοδος όσον αφορά την ποινική δίωξη μπορεί να αρχίσει νωρίτερα αν οι υποψίες κατά του προσφεύγοντα έχουν σημαντικές επιπτώσεις στην κατάστασή του, ιδίως όταν οι αρχές προβαίνουν σε έρευνα και πραγματοποιούν κατάσχεση (*Eckle κατά Γερμανίας*, απόφαση της 13^{ης} Ιουλίου 1982, σειρά Α αρ. 51, §73). Τέτοια είναι η υπό κρίση περίπτωση στις 21 Φεβρουαρίου 2003, όταν έγινε έρευνα και κατάσχεση του υπολογιστή του προσφεύγοντα, με βάση τον οποίο απαγγέλθηκαν μεταγενέστερα οι κατηγορίες, και έγινε εξέταση σχετικά με την διαχείριση της επίδικης ιστοσελίδας στο ίντερνετ. Κατά την διάρκεια της εξέτασης, οι ερωτήσεις που τέθηκαν αφορούσαν, σύμφωνα με τις δηλώσεις του προσφεύγοντα τις οποίες δεν αμφισβήτησε η Κυβέρνηση, όχι μόνο την υποτιθέμενη τοποθέτηση του ονόματος της δικηγόρου στην πορνογραφική ιστοσελίδα, αλλά και την εμπλοκή του στην διαχείριση της ιστοσελίδας, που αφορούσε επίσης και την παιδεραστική πορνογραφία. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι όσον αφορά την κατηγορία ότι διευκόλυνε την ακολασία άλλων, είχε αναφερθεί σαφώς, στο άρθρο της εφημερίδας «Espresso» της 23^{ης} Φεβρουαρίου 2003, ότι οι υποψίες επί του θέματος προερχόντουσαν από πηγή της Αστυνομίας. Μετά από τα στοιχεία αυτά, η ημερομηνία της 21^{ης} Φεβρουαρίου 2003 αποτελεί για το Δικαστήριο την ημερομηνία εκκίνησης (*dies a quo*) για τις δύο διαδικασίες.

29. Όσον αφορά την ημερομηνία λήξης (*dies ad quem*) της πρώτης διαδικασίας, το Δικαστήριο κρατά την ημερομηνία της 7^{ης} Ιανουαρίου 2008, και όχι αυτή της καθαρογραφής, αφού ο Εισαγγελέας δεν άσκησε έφεση κατά της απόφασης του Πλημμελειοδικείου. Τέλος, η δεύτερη διαδικασία εξακολουθεί να εκκρεμεί εν μέρει ενώπιον του Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Συνάγεται ότι η πρώτη διήρκεσε λίγο λιγότερο

από πέντε έτη για ένα μόνο βαθμό δικαιοδοσίας και η δεύτερη πάνω από επτά έτη για το στάδιο της ανάκρισης μόνον.

30. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι τέτοιες προθεσμίες δεν είναι σύμφωνες με τις απαιτήσεις μιας δίκης εντός εύλογης προθεσμίας και συμπεραίνει επομένως την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης στην υπό κρίση υπόθεση.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα δικαστήριο στο οποίο θα μπορούσε να είχε αποτανθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης σύμφωνα με το οποίο :

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

32. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση αφού, κατά την άποψή της, δεν υπήρξε υπέρβαση της «εύλογης προθεσμίας». Υποστηρίζει επίσης ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να είχε προσφύγει στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή για αποζημίωση σύμφωνα με το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα.

A. Επί του παραδεκτού

33. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει επομένως να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 κατοχυρώνει μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού οργάνου η οποία επιτρέπει σε κάποιον να παραπονεθεί για την παραβίαση της υποχρέωσης, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 §1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός εύλογης

προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αρ. 30210/96, §156, CEDH 2000-XI).

35. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν δίνει στους ενδιαφερόμενους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια της διαδικασίας. (*Φραγγαλέξη κατά Ελλάδας*, αρ. 18830/03, 9 Ιουνίου 2005, §§ 18-23). Επίσης, στην υπόθεση *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας* (αρ. 12286/08, 22 Ιουλίου 2010), το Δικαστήριο έκρινε ότι το ένδικο μέσο που προσφέρει το προαναφερθέν άρθρο 105 δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης, αφού δεν υπήρχε σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας και η μόνη απόφαση που υπήρχε επί του θέματος, εκδόθηκε από Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο στις 31 Οκτωβρίου 2008, και ήταν μεταγενέστερη από την ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής, όπως συμβαίνει και στην υπό κρίση υπόθεση.

36. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην υπό κρίση υπόθεση, κανένα λόγο να διαφοροποιηθεί από τη νομολογία αυτή.

37. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που να επιτρέπει στους προσφεύγοντες να πετύχουν αναγνώριση του δικαιώματός τους να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός εύλογης προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

38. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης, για δύο πρόσθετες παραβιάσεις του άρθρου 6 §1 και 3 της Σύμβασης : δεν είχε το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη αφού, κατά την κατάθεσή του στην Αστυνομία, στις 21 Φεβρουαρίου 2003, δεν είχε την συμπαράσταση δικηγόρου. Στην συνέχεια, δεν είχε πρόσβαση σε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως τον σκληρό δίσκο του υπολογιστή του που κατασχέθηκε, και τέλος το μοναδικό ενοχοποιητικό εναντίον του στοιχείο προερχόταν από την εξέταση του περιεχομένου του σκληρού δίσκου που ήταν παράνομο, αφού ο Εισαγγελέας είχε αρνηθεί να άρει το απόρρητο των επικοινωνιών. Επιπλέον, δεν μπόρεσε να ρωτήσει τους Αξιωματικούς της Αστυνομίας που συνέταζαν την αναφορά που τον ενοχοποιούσε. Τέλος, δεν ενημερώθηκε για την φύση και την αιτία των

εναντίον του κατηγοριών, αφού αυτές δεν βασιζόντουσαν σε κανένα υλικό στοιχείο.

39. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για την παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας, που κατοχυρώνεται από το άρθρο 6 §2, λόγω της δημοσίευσης από περιοδικό πληροφορίας που προερχόταν από την Αστυνομία και τον παρουσίαζε ως δράστη αδικημάτων για τα οποία δεν είχε ακόμη δικαστεί.

40. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 8 της Σύμβασης και παραπονείται επίσης για την εξέταση του σκληρού του δίσκου από την Αστυνομία ενώ ο Εισαγγελέας είχε αρνηθεί να άρει το απόρρητο των επικοινωνιών. Αναφερόμενος στην απόφαση *Craxi κατά Ιταλίας* (αρ.2) (αρ. 25337/94, 17 Ιουλίου 2003) και στην υπόθεση *Αναστασάκος και λοιποί κατά Ελλάδας* (αρ. 41380/06, που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου), παραπονείται για την παράλειψη των Αρχών να εγγυηθούν την εμπιστευτικότητα των πληροφοριών που τον ενοχοποιούσαν και που διαδόθηκαν από μια εφημερίδα. Ο προσφεύγων καταγγέλλει επίσης την απουσία πραγματικής προσφυγής για να παραπονεθεί για την διάδοση εμπιστευτικών πληροφοριών κατά το στάδιο της ανάκρισης (συνδυασμός των άρθρων 8 και 13).

41. Τέλος, στις παρατηρήσεις του προς αντίκρουση των παρατηρήσεων της Κυβέρνησης, ο προσφεύγων επικαλείται παραβίαση του άρθρου 34 της Σύμβασης, αφού κατά την άποψή του, η απόφαση για την παραπομπή του σε δίκη είναι μέτρο αντιποίνων των Αρχών εναντίον του για το ότι προσέφυγε στο Δικαστήριο.

42. Το Δικαστήριο σημειώνει πρώτον, σχετικά με τις αιτιάσεις που αντλούνται από τα άρθρα 6 §2 και 8 για τις πληροφορίες που δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα, ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα λόγω του ότι δεν άσκησε καμία αγωγή ως προς το θέμα αυτό.

43. Όσον αφορά τις άλλες αιτιάσεις που αντλούνται από το άρθρο 8 και αυτές σχετικά με το άρθρο 6 §§ και 3, το Δικαστήριο σημειώνει ότι είναι πρόωρες αφού απευθύνονται κατά της δεύτερης διαδικασίας, η οποία είναι φανερό ότι εξακολουθεί να είναι εκκρεμής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Στο μέτρο που αφορούν την πρώτη διαδικασία, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν φαίνεται ότι ο προσφεύγων δεν πρόβαλε στο πλαίσιο αυτό τις επικαλούμενες παραβιάσεις του άρθρου 8, και ότι έτσι δεν

εξάντλησε ως προς το θέμα αυτό τα εθνικά ένδικα μέσα. Εξάλλου, η αθώωση του προσφεύγοντα είχε ως αποτέλεσμα να απολέσει την ιδιότητα του θύματος υπό την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης για τις αιτιάσεις σχετικά με το άρθρο 6 (βλ. *Serraino κατά Ιταλίας* (αποφ.), αρ. 47570/99, 10 Ιανουαρίου 2002, και *Pütüin κατά Τουρκίας* (αποφ.), αρ. 31734/96, CEDH 2004-XII (αποσπάσματα)).

44. Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με το άρθρο 34 της Σύμβασης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι για να είναι αποτελεσματικός ο μηχανισμός της ατομικής προσφυγής που θεσπίζεται με το άρθρο αυτό, είναι μέγιστης σημασίας οι προσφεύγοντες, που έχουν εκδηλωθεί ή οι πιθανοί προσφεύγοντες, να είναι ελεύθεροι να επικοινωνούν με το Δικαστήριο, χωρίς να τους πιέζουν με κανένα τρόπο οι Αρχές να αποσύρουν ή να τροποποιήσουν τις αιτιάσεις τους. Ως προς αυτό, ο όρος «πιέζουν» αναφέρεται όχι μόνο στον άμεσο εξαναγκασμό και στις πράξεις κατάφωρου εκφοβισμού, αλλά και στις πράξεις ή επαφές έμμεσες και κακόπιστες που έχουν σκοπό να μεταπείσουν τους προσφεύγοντες, ή να τους αποθαρρύνουν από το να επικαλεστούν την προσφυγή που προσφέρει η Σύμβαση (*Tanrikulu κατά Τουρκίας*, [GC], αρ. 23763/94, §130, CEDH 1999-IV).

45. Ωστόσο, τίποτε στον φάκελο δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να συμπεράνει ότι η παραπομπή του προσφεύγοντα σε δίκη συνδέεται με την κατάθεση της προσφυγής του στο Δικαστήριο.

46. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, ως προδήλως αβάσιμο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1, 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

47. Ο προσφεύγων διατυπώνει αιτήματα τόσο ως προς το άρθρο 41 όσο και ως προς το άρθρο 46 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι τα αιτήματα δεν πρέπει να εξεταστούν παρά υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 41 της Σύμβασης.

48. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει

παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

1. Ζημία

49. Ο προσφεύγων ζητά 10.000 € λόγω ηθικής βλάβης που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω της παραβίασης των άρθρων 6 §1 και 13 της Σύμβασης και 10.000 € σε περίπτωση διαπίστωσης της παραβίασης του άρθρου 34 της Σύμβασης.

50. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση, και προσθέτει ότι αν το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικάσει αποζημίωση, η αποζημίωση αυτή δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 2.000 €.

51. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 6.500 € λόγω ηθικής βλάβης.

2. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

52. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 2.500 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, να καταβληθούν ευθείας στον εκπρόσωπό του ενώπιον του Δικαστηρίου.

53. Η Κυβέρνηση θεωρεί το ποσό αυτό αδικαιολόγητο και δηλώνει ότι είναι έτοιμη να καταβάλει 1.000 €.

54. Σύμφωνα με τη Νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να πετύχει πληρωμή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης παρά στον βαθμό που αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. Στην υπό κρίση υπόθεση και έχοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στην κατοχή του και τη Νομολογία του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο το ποσό των 1.000 € για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και την επιδικάζει στον προσφεύγοντα. Επίσης κάνει δεκτό το αίτημά του σχετικά με απευθείας καταβολή του ποσού αυτού στον τραπεζικό λογαριασμό του εκπροσώπου του.

3. Τόκοι υπερημερίας

55. Το Δικαστήριο κρίνει σωστό να υπολογίσει το ύψος των τόκων υπερημερίας με βάση το επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις σχετικά με τα άρθρα 6 §1 (εύλογη προθεσμία) και 13 και απαράδεκτη για τα περαιτέρω,

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης,

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημέρα που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά :

i) 6.500 € (έξι χιλιάδες πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, λόγω ηθικής βλάβης,

ii) 1.000 € (χίλια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου, τα οποία θα καταβληθούν στον τραπεζικό λογαριασμό του εκπροσώπου του

β) ότι από την παρέλευση της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Φεβρουαρίου 2011, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielsen
Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος